

DIATRIB

DE

SUIDA

IN QUA

Varia ejus Auctoris loca

PARTIM

Mutila suppleantur,

PARTIM

Corrupta emendantur

ET

Nonnulli interpretis Errores notantur

Futurae editioni Speciminis loco prae-

LUDOLPHUS NEOCORUS

CANTABRIGIAE,

TYPIS ACADEMICIS,

M. DCCI.

15

DIATRIBA

DE

SUIDA.

LEXICON Suidæ, quod omnivariæ eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito appellaveris, innumeris pene ἄλλοις βεβύλῃ, & mendis inquinatissimum in studiosorum manibus hodie versari, pauci ignorant. Multas quidem ex eo maculas viri eruditi, passim in scriptis suis, dum aliud agunt, spongia critica feliciter deterferunt, & non pauca in eo ulcera quasi suppurata, & vulnera, quæ desperata pene videbantur, dextro Apolline perfecerunt; sed cum paucissima ea sint, si comparentur cum locis corruptis & depravatis, quæ medicam adhuc manum desiderant, mirum est, a renatis literis neminem existisse, qui Grammatico huic operam ex professo navaverit, eumque totum illustrandum & emaculandum suscepit. Tentavit id quidem Æmilius Portus, cui editionem *Suidæ* Græco-Latinam debemus, eoque nomine de re literaria bene mereri voluit, sed quem editoris partibus nimis negligenter functum esse, & nullo pene instructum apparatu, nec subductis bene rationibus, tanto operi manum admovisse, omnibus constat. Non solum enim cum nullis MSS. *Suidam* contulerat (qua in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis ejus non responderet) sed ne omnes quidem editiones, quarum tres tunc extabant, Mediolanensis nimirum, Aldina & Basileensis, inter se comparasseprehenditur. Harum enim editionum duas posteriores tantum ab ipso inspectas & adhibitas fuisse apparet; Mediolanensi, quæ princeps est, & reliquis emendatior, prætermittit: quæ causa est, quare multos errores typographicos editionis Basileensis, quam secutus est, imprudenter in textum receptos, magno interdum molimine emendare conetur, & sic cum larva quasi colluctari, & nugis serio agere non raro cernatur. Adhæc, cum totum *Suidæ* Lexicon ex meris variorum auctorum fragmentis compositum sit; Portus nunquam fere, si a paucissimis auctoribus discedas, laboravit, unde *Suidas* sua sumpserit: qua in re tamen, si majorem diligentiam adhibuisset, Lexicographum istum haud paulo emendatiorem dare potuisset. Imo, quod magis mirum est, ne ipsius quidem *Suidæ* loca παραλλαῖα inter se contulit, cum sæpe contingat, ut eadem φράσις bis, ter, & amplius, ab eo repetantur, & quæ uno in loco corrupta interdum vel mutila leguntur, alibi emendatiora & integriora apud eundem essent. Hoc cum non observaverit Portus (observare autem debuit) sæpe fit, ut, quæ uno in loco recte interpretatus fuerat, alibi, sui prorsus immemor, vitiosam lectionem secutus, pessime vertat, & a scopo quam longissime aberrat. Ne autem

hæc in virum, cujus conatus saltem de re literaria bene merendi laudandus est, im- merito & falso a me dici quisquam putet, eorum veritatem, allatis quibusdam ex- emplis, probare, & omnem calumniandi suspensionem a me amovere conabor.

Dixi, Portum editionem Mediolanensem nunquam inspexisse; quod ex sequentibus manifestum fiet. In v. Ἀδελφῶν editiones Aldina & Basileensis habent χρησιμοποιεῖς τὰς χαλουργοὺς σκυδινοὺς; quam lectionem Portus secutus est, cum in editione Mediola- nensi rectius legatur σκυδικῆς. In eadem voce pro ἀφάνισαν, MSS. & Ed. Med. recte exhibent ἡφάνισαν; ad quem locum Portus: Ἀφάνισαν] Aldinus codex ἡφάνισαν. U- trumque vitiosum. Scribendum enim ἡφάνισαν, ab ἀφανίζω. Recte quidem mones Porte: sed quid opus fuit manifesta menda typographica editionis Basileensis in tex- tum recipere, & inutilibus observatiunculis Suidam onerare? In v. Ἀδελφῶν corrupte legitur, πῶς ἢ εἰς ὁ λήρην; pro quo, licet non solum Edit. Mediol. sed etiam, faten- te ipso Porto, Aldina, recte exhibeat εἰς ὁ λήρην; nescio tamen, qua superstitione ductus, a vestigiis editionis Basileensis, quamvis manifesto corruptæ, ne latum qui- dem unguem sibi recedendum putaverit. In v. Ἀρεσσία nullo sensu legitur, ὅτι ἡ ἀρεσσία πόδας ἔχει; quod Portus vertit, *rus pedes habere dicitur*, addita nota solita N. L. id est, *non liquet*. Si editionem Mediol. consulisset, non diu ei de emendati- one hujus loci laborandum fuisset. In ea enim recte legitur, ὅτι ἡ ἀρεσσία πόδας ἔχει, id est, *arura* (quæ est certa agri mensura, ita dicta) *pedes habet quinquaginta*; quam lectionem non solum confirmant MSS. sed etiam ipse Suidas alio loco, nimirum in v. Στάδιον, ubi idem locus repetitur. In v. Γηγενεῖς, in editionibus Aldina, Basileensi & Porti, ante Φυσήμην, desideratur vox γηγενεῖς, sine qua loci illius sensus omnino est obscurus & mutilus. quæ ratio est, quare Portus falso existimaverit, verba illa, Φυσήμην. ἀλλὰ τὴν μετὰ αὐτὴν, & quæ sequuntur, non pertinere ad Γηγενεῖς, sed alibi esse collocanda. Aliter certe sensisset, si inspecta editione Mediolanensi locum hunc, u- nius vocis adjunctione, suppleri & sanari posse intellexisset: sed quod etiam ex alio lo- co Suidæ, in v. Σεισμὸς, ubi eadem ῥῆσις, non omitta voce illa, repetitur, discere po- tuisset. Post v. Ἐπιβολῶν, in editione Basileensi & Porti legitur Ἐπιβολῶνται, προ- οικειῶνται; ubi nemo non videt, λέξιν posteriorem esse παρασκευασμένην, & nullo modo ἐν παρακλήσει respondere posse voci Ἐπιβολῶνται. Rectius igitur in ed. Med. cum quæ consonant etiam MSS. sic legitur:

Ἐπιβολῶνται Ἐπιγὰγεῖς πρὸς ἀνδράσι. ἰδιόποιήται.

Nusquam hic comparet vox adulterina προοικειῶνται, quam certum est ex voce προ- οικειῶνται esse corruptam, & genuina fede sua, quæ est post Ἐπιγὰγεῖς, motam, ali- cunum locum in editione Basileensi & Porti hodie occupare. In v. Εἰρύσαι, editio Al- dina & Basileensis mendose exhibent ἐπικέφου, quam lectionem secutus est Portus; qui, si editionem Mediol. consulisset, in qua recte legitur Ἐπικέφου, vidisset utique, vo- cem ἐπικέφου esse festinantium operarum sphalma, & proinde in textum minime re- cipi debuisse. In v. Ὀμνη, pag. 301. pro ἀφίκεῖ εἰς Σάμω, quod Portus vertit, *venit ad vuptias*, restituendum est, ἀφίκεῖ εἰς Σάμω, *venit in Samum*, ut in MSS. & edi- tione Mediolanensi recte legitur. Possem plura hujus generis exempla in medium ad- ferre, sed cum ex hisce lectori abunde patere arbitrer, Portum editionem Mediola- nensem, quamvis reliquis emendatiorem, nunquam in consilium adhibuisse, ad alia pergo.

Dixi secundo, Portum ipsos auctores, a quibus *Suidas* sua sumpsit, paucissimis exceptis, fere nunquam consuluisse: quod cum omnibus, editionem ejus inspicientibus, per se manifestum sit, in re clara probanda operam inanem non sumam. Ceterum, quanta lux *Suida* accedere possit, si fragmenta, quibus Lexicon ejus constat, cum ipsis auctoribus, unde sumpta sunt, diligenter conferantur, in futura editione Lexicographi istius, si Deo placuerit, ostendam; & sexcenta fragmenta, quæ vel ἀδίστατα hæcenus fuerunt, vel a viris, etiam doctissimis, non suis auctoribus a tributa, veræ origini restituiam.

Dixi porro, Portum ne ipsius quidem *Suida* loca παράληλα, quorum non exiguus est numerus, & quæ egregie interdum sese invicem illustrant, inter se contulisse: quod itidem exemplis quibusdam, in medium allatis, probabo. In v. Δεικωδάνισεν corrupte legitur, ἀντὶ τοῦ διεπίρασεν & ἐξηπάτησεν, quod Portus vertit, pro, tentavit, exploravit, periculum fecit. Item decipit. Sed, προἐξηπάτησε, scribendum esse ἐξήπασε, non solum res ipsa docet, sed etiam *Suidas* alio loco, nimirum in v. Κεκωδανισμῶ, ubi in omnibus editionibus expresse legitur, & Δεικωδανίσαι, τὸ ἐξελῶσαι.

In v. Θέμιν Portus frustra sese torquet, & longissime a scopo aberrat, dum non vidit, pro βούλει, vel, ut editiones Mediolanensis & Aldina habent, βούλεται, reponendum esse Βούχει, ut non solum in MSS. sed etiam alibi apud *Suidam*, in v. Βούχει, recte legitur. Locum *Suida*, & versionem Porti subjungam, ut lector in rem præsentem quasi deducatur. Θέμιν, inquit *Suidas*, δικαιοσύνη. Βούλει πόλις ἐστὶ τῇ Ἠπείρῳ ἐδεδέρως & πολλοὺς λαχόντων ἢ φησι φιλόχορος ὀνομασθῆναι Διὸς τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχυρῶν ἐλθεῖν ἐκεί, ὅτε τὸ Δουκελίον καταλυσμὸν. Portus hæc ita reddidit: Θέμιν, Themis. Hoc nomen justitiam significare vult, (i. significat. Unde compositum Θεμισκυρα, Themiscyra. Hac autem) urbs est Epiri, quæ per neutrum genus & pluraliter effertur, quam Philochorus ait sic appellatam, quod Themis vecta bove illuc iverit, tempore diluvii Deucalionis. Nugas agit Portus, dum lectori persuadere conatur, *Suidam* hic de Themiscyra urbe loqui, quod est ab ejus mente alienissimum. Neque saniora sunt, quæ in notis affert, in quibus infeliciter admodum locum hunc sic emendare & supplere conatur: Θέμιν. δικαιοσύνη] Hac ita fortasse legenda. Θέμιν. δικαιοσύνη βούλεται σημαίνειν. ὅθεν Θεμισκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου. Consule Geographos in Θεμισκυρα. Sed βούλει urbem apud nullos reperio. Omnia hæc sunt prorsus ἀπὸ προσδιδόντων, neque veram istius loci emendationem vel per somnium Portus vidit. Quam facile autem has tenebras discutere potuisset, si consulisset *Suidam* in v. Βούχει, ubi recte sic legitur: Βούχει πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου ἐδεδέρως ἢ πολλὰ ὥς (lege πολλοὺς λαχόντων, ut in v. Θέμιν) λαχόντων ἢ φησι φιλόχορος ὀνομασθῆναι Διὸς τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχυρῶν ἐλθεῖν ἐκεί &c. Quam clara hic omnia? Dicit *Suidas*, Bucheta esse urbem Epiri, sic dictam, quod Themis ἐπὶ βοὸς ὀχυρῶν, bove vecta, illuc venisset: quam etymologiam voci Θεμισκυρα minime convenire, nemo est adeo hebes quin facile intelligat.

Post v. Ταγήν. ὄνομα ὀνείου. in omnibus editionibus mendose legitur, Ταγὼ ὁ κνισοθήρας ὁ Ἰούνης μύ. ad quem locum Portus: Tagen. ὁ κνισοθήρας. Cnissotheras, q. d. nidoris tenator, Junius mensis. Legendum videtur, ὁ Ἰούνης μύ. Sed N. L. Apage nugas istas. Ex *Suida* in v. φαγεῖν ζῶν constat, legendum esse Ταγηνόκνισοθήρας, quæ est vox comica, (composita ex τάγηνον sartago; κνίσση, nidor; & θηρώμεν, venor) eleganter significans hominem ventri & gulæ servientem, & ditionum mensis insidiantem (proprie, qui sartaginis nidorem captat) qualiserat Junius

nus iste, quem Portus nimis ridicule in Junium mensē transformat. Eadem vox in v. *Ἰνίου*, sed alio modo depravata est. Ibi enim in editionibus vulgatis legitur *ταρνονοκιστοθήρας*; in MSS. vero, *τάρνονοκιστοθήρας*, unde, unius literæ mutatione facta, veram lectionem *ταρνονοκιστοθήρας* facile crueris.

In v. *Τῶν λόγων*, pulchra sententia Polybii (cujus nomen ibi quidem a *Suida* reticetur, sed alio loco, quem mox indicabo, laudatur) pessime corrupta, & mendo non leviter obscurata est. Quid enim sibi volunt verba ista, *ἡ τύχη αἰς κεκληρονομήσας τοιαύτω φήμω*? Portus non vidit, locum illum esse corruptum, & proinde sensum, ab auctoris mente alienissimum, ei affinxit. Sic enim verba ista interpretatus est: *Infelix fuit, postquam talem famam jure hereditario consecutus est*. Quam longe a scopo? Ex MSS. & ipso *Suida* in v. *Τύχη* patet, legendum esse, *ἡ τύχη αἰς κεκληρονομήσας τοιαύτω φήμω*, quorum verborum sensus est, inane esse fortunæ nomen, & omnia, quæ falso ei tribuantur, divinæ providentiæ re vera adscribenda esse.

In v. *Καρίῳ* hodie legitur: *ἡνόμην* *ἐν* *ἐξουσίᾳ* *καὶ* *βουλήσας* *κύριον* *ἀνδράρῃ* *πληκοῦν* *κακὸν* *ἐς* *πυρρινίδα* *ἔτω* *καὶ* *τοῦνομα* *τοῖς* *ἐργοῖς* *μακρῶ* *περὶ* *ἡλθῃ*, &c. quem locum non solum omnes editiones, sed ipsi etiam MSS. sic mutilatum exhibent; cuius proinde supplendi spes nulla esset (præsertim cum Eunapii historia quoque, unde locum istum depromptum esse ex v. *Μακρῶ* apparet, non amplius existet) nisi *Suidas* ipse hic sibi opem ferret. Ex eo enim in v. *Μακρῶ* constat, locum hunc sic esse restituendum: *ἀνδράρῃ* *πληκοῦν* *κακὸν* *ἐς* *πυρρινίδα*, *ὥστε* *ἀπὸ* *τῆς* *χευσὸν* *τῶ* *πυρρινίδῃ* *πυρρινίδα*. *αὐτῷ* *καὶ* *τοῦνομα* &c. quorum verborum sensus est, Carinum tam malum & sævum fuisse principem, ut veterum tyrannorum sævitia, cum ejus tyrannide collata, aurum quasi videretur. Elegans proverbium, & frequens apud Græcos scriptores, quo etiam idem Eunapius in Excerptis Legationum, ab Hoefschelio editis, pag. 13. usus est. Ibi enim de Thracia agens, eam a Scythis tam fœde devastatam esse ait, *ὥστε* *χευσὸν* *ἀποδειχθῆναι* *ὡς* *τὰ* *ἱράκια* *παῖς* *τῶ* *Μυσῶν* *πυρρινιδῇ* *λείαν*; quæ verba interpretes Cantoclarus in nova illorum Excerptorum editione Parisiensi pessime vertit. Recte autem monuit Valesius, ea sic reddenda esse, ut *vetus illa Mysorum prædatio, proverbio celebrata, cum hac Thracia vastatione collata, aurum esse videretur*.

In v. *Συνήμα* hodie legitur, *λόγῳ* *ἐν* *πολέμῳ* *ἐπὶ* *τοῖς* *Ἕλλησι*; qui locus non paucorum verborum defectu laborans, ex uno, eoque optimo MS. Bibliothecæ Regiæ Parisiensis (in reliquis enim ejusdem Bibliothecæ codicibus *Suida* idem hiatus reperitur) & partim etiam ex ipso *Suida* vulgato in v. *Κηρύκειον*, sic suppleri debet: *λόγῳ* *ἐν* *πολέμῳ* *ἐπὶ* *γυμνασμίᾳ* *τῶ* *αἰκίων* *διδομένῳ* *συνήμα* *φιλίας* *ἦν* *τοῖς* *βαρβάροις*, *σπονδαῖς* *σεφάνους* *ἐργαῖς* *ἔθελον* *ὡς* *περὶ* *τὸ* *κηρύκειον* *τοῖς* *Ἕλλησι*. *ἀφισπούντας* &c. Ex his patet, quam fœde in omnibus editionibus locus iste hodie mutilatus sit.

In v. *Λοκὴ ἡμέρα*, refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi sententia, vel secus, gessissent, antequam quieti se darent, in pharetram condendi, ut post illorum mortem ex numero calculorum de prospera vel adversa fortuna, qua in vita usi fuissent, judicari posset. Sed in editionibus vulgatis ante *μέλλοντες* desideratur vox *Σκύτας*, quæ totius sententiæ cardo est. Eam proinde loco isti restituendam esse, etiam si codices MSS. non docerent, clare tamen ostenderet *Suidas* in v. *Τῶν* *τῶ* *φύρεται*, ubi, de eodem Scytharum more agens, expresse inquit, *φοῖ* *τὰς* *Σκύτας* *μέλλοντες* *καθίσταειν* &c.

In v. Ἐχμυθὸς Suidas inquit: εἰς τε συναιχέσιν ἀρετῆς ἔ κακίας μειώσιν ὅλῳ ἐξ-
κέρχῳ τῷ ψυχῇ. i. e. omne suum studium ad augendam virtutem, & imminuenda
vitia conferebat. Sed pro κακίας μειώσιν in omnibus editionibus ridicule legitur,
καμωδίας μειώσιν, quod Portus, fidus interpres, comædia imminutionem vertit.
Sana lectio, quam dixi, apud Suidam alibi, tribus diversis in locis, nimirum in v.
Ἰδιώτης. v. Μείον. & v. Ὀλκὺ ἐξέκέρχῳ, exstat, quod tamen a Porto observatum non
fuit.

In v. Ἡρεῖτῳ, prò ἐσθλοποιεῖτῳ, legendum est σῖτῳ Ἡρεῖτῳ, ut in v. Βιπέλιῳ, ubi i-
dem locus exstat. Portus, cum hoc non observaret, existimavit, loco isti aliquid
deesse; qua de re lectorem hisce verbis monere voluit: N. L. Desideratur enim
verbum Ἡρεῖτῳ, cujus causa hac videntur allata. Sed nihil deerit, si, ut diximus,
restituatur σῖτῳ Ἡρεῖτῳ, uti ex ipso Suida in Βιπέλιῳ restituendum videtur. Non
me quidem latet, in Excerptis Joannis Antiocheni, a Valefio editis, unde locum
hunc deprompsit Suidas, legi ἐσθλοποιεῖτῳ: sed utra lectio præstet, nunc non dispu-
to: illud saltem certum est, ex mente Suida, qui ῥῆσιν istam sub voce Ἡρεῖτῳ col-
locavit, legendum esse, σῖτῳ Ἡρεῖτῳ.

Ex his paucis, (sunt autem alia ejus generis quamplurima) manifestum est, o-
peræ pretium facturum fuisse Portum, si loca Suida παρακλήλα majore studio in-
ter se contendisset; quod proinde cum non fecerit, vix eum supinæ negligentiae
crimen effugere posse arbitror.

Quæ autem hæcenus dicta sunt, ostendunt, Portum non eam, quam par erat,
diligentiam, in adornanda Suida editione adhibuisse: sunt autem alia, haud sane
leviora, quæ eundem mediocri eruditione & judicio præditum fuisse arguunt.
Quam enim aliam fuisse causam existimabimus, quare tot erroribus, iisque gravif-
simis, versionem suam passim commaculaverit, & ad menda, licet manifestissima,
tanquam χότρεαις ἔ κλοκόνταις λημῶν plerumque cœcutiverit: cujus rei sexcenta hic
adducere possem exempla, sed in præsens paucissimis tantum contentus ero.

In v. Λυκόφρων Suidas ait, Λύγονδῳ δὲ ἐν τέτρῳ ἐστὶν ὁ Ναύπλιος; quorum ver-
borum sensus est, fabulam Nauplius, quia recto talo non steterat, cum a Lyco-
phrone primum edita esset, ab eodem ad incudem revocatam, & in scena denuo
exhibitam fuisse. Διασποδῶς enim, sive διασποδαομήρια δράματα, appellatas fuisse fa-
bulas, a Poëtis nova lima perpolitæ, & postea in scena repetitæ, accurate osten-
dit incomparabilis Casaubonus ad Athen. Lib. III. c. 26. quem consule, si lubet.
Apparet ergo, quam parum intellexerit Portus sensum verborum illorum, quæ sic
Latine reddidit: Ex his vero diasceue, sive historica narratio, est Nauplius.

In v. Ἐωδὸς Suidas ait: Ἐωδὸς. χωεῖς τῷ. Ἀρχιππος. ἔ δραγῶς ἔωδης ἢ θυκυδῶ-
δης, ἔωδισαν. cui loco Portus meras offudit tenebras, dum eum sic interpretatus
est: Ἐωδὸς, sine i. solitum, consuetum, Archippus. ἔ ἀπριatus consuevisti. N. L.
Hic sane ἀβελήσαν suam nimis claro indicio Portus prodidit. Vox enim ἀραγῶς
hic non significat apriatus, sed est nomen proprium Poëtæ, apud quem Suidas di-
cit τὸ ἔωδης absque i. legi, uti τὸ ἔωδης apud Archippum, & apud Thucydidem ἔω-
δισαν, ibidem absque Iota, reperiatur. De Poëta autem Araro Suidas non solum
suo loco agit, sed etiam ejusdem fabulam Ἐωδισαν laudat in v. Ἀναδείκται; cui loco
imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat, τὸ δραγῶς ibi nomen proprium
Poëtæ esse, notam hanc omnino ἀποσποδίσαν adposuit: ἐν δραγῶς ἐπὶ ῥήσιν, ἀν-
τὶ τῷ ἀρεπῶνταις δραγῶς δὲ ἀρεπῶνταις. Ab ipso enim Suida hæc non esse profecta,
persuasum habeo, tum, quia Poëta Araros ipsi ignotus esse non potuit (de eo e-
nim

nim suo loco agit, & fabulam Ἰσθραῖ (expresse inter dramata ejus recenset) tum quia exploratissimum mihi est, *Suida* lexico multa passim a recentioribus, bona, mala, esse adluta, & sic *Suidam* immerito sæpe ob alienam culpam viris doctis vapulare: qua de re alio loco & tempore accuratius agam.

Sed ut ad Portum redeam; is errorem priori similem commisit in v. Νοθεύς, ubi verba hæc *Suida*, ἐν τῇ τῷ μακαρίῳ λογοθέτῳ μεταφρασί, inepte reddit, in interpretatione beati historici. Quis enim non videt, in versione retinendum fuisse nomen *Logotheta*, cum manifestum sit, citari hic μετὰ φρασίν certi alicujus scriptoris, ab officio, quo functus fuerat, *Logotheta* dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. Ἀθαξί. v. Ἀλκαία. v. Ἀναμῶνες. v. Καζιπέλης. v. Ἰπαρχεῦσα. in quibus omnibus locis τὸ Λογοθέτης per *historicus*, vel *historie scriptor*, imperite reddit. In sola voce Ἐξαπάτη cautior fuisse videtur, ubi nomen *Logotheta* in versione retinuit. sed hoc non tam certa ratione, quam casu potius, ab eo factum fuisse manifestum est. Cæterum, cum plures sint *Logothetæ*, qui ingenii monumenta reliquerunt, dubitari posse videtur, quem ex illis *Suidas* laudet. Wolfius, in præfat. ad *Suidam*, existimat, laudari ab eo Metochitam *Logothetam*, qui sub Palæologis vixit; sed ejus sententiam refellit vir admirandæ eruditionis *Richardus Bentleius* in Dissertatione de *Phalaridis Epistolis*, Anglice edita, & Symonem *Metaphrasten* a *Suida*, sub nomine *Logothetæ*, laudari, solide demonstrat.

Quæ apud *Suidam*, in v. Διασείσας, leguntur, meræ tenebræ Porto fuerunt: non ergo mirum, si nil nisi tenebræ lectori reddat. En *Suida* verba: Διασείσας· εἰκόασιν ὠνομάζῃ οἱ διάσεισι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ ἀλγασείσας πρόπερσιν· εἴτε βάλλεσθαι· ἵνα ἀκακέργηται μῦθον ὄσι. Portus: Διασείσας. q. d. concussos. οἱ διάσεισι videntur dicti, quod prius moverentur (agitarentur) & concuterentur, deinde percuterentur, ut minus essent malefoci. N. L. Credas hæc ægri esse somnia; adeo ne mica quidem sensus illis inest. Non vidit enim, hunc locum accipiendum esse de talis, qui, ut fraudi aleatorum minus essent obnoxii (sic enim vertenda erant verba illa, ἵνα ἀκακέργηται μῦθον ὄσι) in fritillo vel turricula prius agitati, in alveolum mittebantur, ut hodieque non raro fieri solet. De turricula istiusmodi notissimum & elegans exstat *Martialis* epigramma:

Quæ scit compositos manus improba mittere talos
Si per me misit, nil nisi vota facit.

Cæterum, talos dici ἀλγασείσας, quod in turricula, ut diximus, agitarentur, a verbo ἀλγασείν, concutere, agitare, jampridem viri docti docuerunt.

In v. Σοφοκλῆς. Σοφίλῃ, *Suidas* inquit, καὶ αὐτὸς ἤρξε τῷ δράματι παρὰ δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι. καὶ μὴ τραγῳδοῦν. quæ verba Portus sic vertit: *Primus etiam ipse tragicas inter se fabularum contentiones instituit: sed non delectum militum.* Quæ imperitia? Adeo nimirum infelix Criticus fuit Portus, ut non videret, pro τραγῳδοῦν, legendum esse περὶ αλοῦν, & *Suidam* hic loqui de notissimo more Tragicorum apud Græcos, qui περὶ αλοῦν, sive quaternis fabulis, in scena certare solebant; qua de re vide viros doctos ad Laërtium in Platone. Ab isto ergo more, ante recepto, *Sophoclem* Tragicum primum recessisse, & non quaternis, sed singulis fabulis certasse, *Suidas* hoc loco observat.

In v. Τῇ τῇδε, *Suidas* refert, qui olim Diis libaturi erant, ad adstantes dixisse, quis adest? eos deinde verbis bene ominatis respondisse, multi & boni. *Suida* verba

verba hæc sunt, εἴτε οἱ παρόντες, εὐφημιζόμενοι, ἔλεγον, ποῖοι καὶ ἀγαθοί. quæ Portus sic reddidit: Deinde qui aderant, sese laudantes, dicebant, multique bonique. En peritum interpretem, qui τὸ εὐφημιζόμενοι interpretatur, sese laudantes, cum verendum esse, linguis faventes, vel, bona verba dicentes, vix tirones ignorent. Notissimum enim est, veteres existimasse, religionem violari, si, quo tempore sacra peragabantur, verba male ominata proferrentur: unde eos, qui aderant, vel tacere omnino, vel, si loqui quicquam vellent, bona verba, ut aiebant, dicere oportebat. Utrumque apud Latinos continetur significatione phrasos linguis favere, cui apud Græcos τὸ, εὐφημεῖν, vel εὐφημιζεῖν, respondet.

Alibi Portus in voce εὐφημία interpretanda non minus graviter labitur, dum eam per beneficentia explicat. Suida verba in v. Εὐφημία hæc sunt: εὐφημίας χάριν προσκῆναι τῷ Λακεδαιμόνι τὸ θεῖον, ἥσπερ τὸ Ἀθηναίων βωμὸς σὺμπαντες καὶ τοῖς &c. Portus hunc locum sic Latine interpretatur: Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, quam universas Atheniensium aras & templa &c. Scopum non ferit interpres. Ex iis enim, quæ de voce εὐφημεῖν & εὐφημιζεῖν paulo ante disputavimus, liquet, τὸ εὐφημία proprie faventiam, ut Accii verbo utar, id est, silentium religiosum, vel verba bene ominata, significare. Sensus ergo hujus loci est, Deo magis placere Lacedæmoniorum pietatem, & animum religiosum, cujus index & argumentum sit ipsorum εὐφημία, quam universas Atheniensium aras & templa. Pulcher sane locus, cui multum lucis adfert Plato Alcibiade II. (pag. 458. edit. Francof.) quo auctorem, unde Suidas ista mutuatus est, respexisse certum est. Ibi enim Philosophus refert, Athenienses aliquando ad Oraculum Ammonis legatos misisse, sciscitatuos causam, quare tam infelicitè adversus Lacedæmonios rem gererent, cum tamen opimis & sumptuosissimis victimis & sacrificiis Deos semper colerent, eorumque templa pretiosissimis donariis ornarent; Lacedæmonii vero parcos & sordidos in Deorum cultu se ostenderent: Jovem vero respondisse, βέλτερόν ἐστι τῷ Λακεδαιμόνι εὐφημίαν εἶναι μάλλον, ἢ τὴν σὺμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερὰ. quo loco Plato vocem εὐφημία paulo aliter interpretatur, & per eam intelligit + pium & laudabilem Lacedæmoniorum morem, ea tantum a Diis petendi, quæ essent pulchra & bona; cum reliqui Græci nullo delectu, tam bona, quam mala, Deos venerarentur. Contingit enim interdum, ut homines, vel imprudentes, ea Deum rogent, quæ revera, mala potius, quam bona sunt; vel etiam adeo perfrectæ & ferreæ sint frontis, ut sanctissimo Numini turpes adhibere preces non vereantur. Hanc impietatem notat Seneca, Epist. X. his verbis: Nunc enim quanta dementia est hominum? turpissima vota Diis insusurant: si quis admo-verit aurem, conticescent, & quod scire hominem nolunt, Deo narrant. Optime igitur saluberrimum hoc præceptum ibidem adjicit: Sic vive cum hominibus, tanquam Deus videat; sic loquere cum Deo, tanquam homines audiant.

+ Platonis verba sunt: Τὸ γὰρ εὐφημίαν εἶναι ἄλλω μὲν δοκεῖ λέγειν ὁ θεός, ἢ τὸ εὐχὴν αὐτῶν. εἰ μὲν γὰρ πολὺ ἀφ' ἑτέρων τῶν ἄλλων. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι Ἑλλῆνες εὐχόμενοι αἴτ' αὖ τὸ κατὰ φύσιν εἶναι ἀγαθὰ εἶναι κακά. id est, Per euphemiā Oraculum nihil aliud significare videtur, quam morem illorum precandi: est enim valde diversus a more aliorum Græcorum, qui nullo delectu tam bona quam mala Deos rogant. Paulo ante Philosophus de Lacedæmoniis dixerat, ἰδίαν δὲ δημοσίαν ἐκάστην παρασκευάσαντες εὐχὴν εὐχόμενοι. καὶ κατὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τὰς θεὰς δίδοναι. privatim & publice eadem semper utuntur precum formula, qua Deos rogant, ut, post bona, pulchra etiam sibi contingant.

Ex his, quæ hæcenus disputata sunt, apparere arbitror, verum esse, quod probandum suscepam, Portum nempe editione *Suida* ita defunctum esse, ut non solum diligentiam, sed etiam eruditionem & iudicium ejus non raro desideres, tantumque abesse, ut facultatem de Lexicographo isto bene merendi aliis præriperit, ut potius palma illa, integra pene adhuc, in medio omnibus posita sit. Hæc ratio est, quare operæ pretium me facturum putaverim, si post Portum aliquid in *Suidam* tentarem, novamque & accuratorem ejus auctoris editionem concinnarem: ad quam proinde rem cum mihi opus esse MSS. intelligerem, eosque in variis Bibliothecis quærere cepissem, voti mei tandem compos factus sum Parisiis, ubi in instructissima Regis Christianissimi Bibliotheca tres Codices MSS. *Suida* (quorum unus est fane optimus, & ad 500 annorum vetustatem accedit, ut vir illarum rerum perissimus Joannes Boivinius mihi affirmavit) magno meo cum gaudio inveni. Horum Codicum usum cum viridocissimis, qui Bibliothecæ illi Regiæ præsunt, pro singulari & exprompta sua erga omnes literarum studiosos humanitate, facile mihi concessissent, oblata occasione haud segniter utendum ratus, eos cum editionibus vulgatis, qua potui diligentia, integros contuli; ex quo labore hunc cepi fructum, ut sola illorum Codicum ope circiter bis mille *Suida* loca, in omnibus editionibus, partim mutilata, partim mendis foedata, corrigere & supplere possim. Exstat etiam Parisiis in Bibliotheca Colbertina, quæ, post Regiam, reliquas ejus urbis Bibliothecas MSS. copia longe superat, alius Codex MS. *Suida*, sed quo tunc, ob absentiam Bibliothecarii, uti mihi non licuit. At in eo conferendo me tempus male collocaturum fuisse, perspexi ex literis novissimis modo laudati Joannis Boivinii, qui, a me rogatus, cum inspexit, & locorum quorundam collationem, speciminis loco, ad me misit. Præterea, Romæ, in Bibliotheca Vaticana, codex MS. *Suida* reperitur, ex quo multas lectiones variantes excerptas Joannes Pearsonius, Episcopus quondam Cestrensis celeberrimus, quem *Suida* editionem molitum fuisse constat, ad marginem exemplaris sui, quod hic in Bibliotheca Collegii S. S. Trinitatis adservatur, adnotavit; quarum pleræque, saltem illæ, quæ reliquis præstant, auctoritate optimi codicis Regii Parisiensis confirmantur. De eodem Codice Vaticano inspiciendo, & quibusdam saltem in locis, conferendo, Parisiis cum doctissimis Patribus Mabillonio & Nurrio egi, qui, se ea de re Romam ad amicos suos scripturos esse, mihi polliciti sunt. Diligenter quoque hoc ab illis curatum esse, nuper didici ex literis modo laudati Rev. Patris Nurrii, quibus me certiores fecit, Reverendum Patrem Montfaulcon, nuperum Athanasii editorem, qui nunc Italia Bibliothecas laudabili industria excutit, operam istam mea gratia suscepturum esse. Ex Codice quoque Florentino aliquam symbolam ad futuram editionem *Suida* accessuram esse, dubitare me non fuit celeberrimi Antonii Magliabechii, qui illi Bibliothecæ præest, & quem de instituto meo certiores feci, humanitas; præsertim cum is suam erga me benevolentiam jam ante pluribus indiciis testatam fecerit.

Præter Codices MSS. *Suida*, varia quoque excussi Lexica & Etymologica inedita, veluti Cyrilli, Photii, Eudemi Rhetoris, & alia anonyma, sed quæ expectationi meæ parum satisfecerunt: Photii tamen Lexicum excipio, quippe in quo non pauca inveni, quæ *Suida* tum illustrando, tum emendando, & interdum etiam supplendo, intervire poterunt. Hæc de MSS. quorum auxilio & adminiculo fretus (taceo enim de alio apparatu, quem ex libris editis non minus insignem jam

jam collegi) effecturum me spero, ut Lexicographus iste haud paulo emendatior in studiosorum manibus posthac versetur. Ad omnia ea vero, quæ dixi, insuper accedent eruditissimi Pearsonii observationes in *Suidam*, quas ad marginem exemplaris sui, quod hic in Bibliotheca Collegii S. S. Trinitatis exstare jam ante monui, adnotavit. Præterea, versio Latina Porti sexcentis in locis emendabitur; notæ ipsi textui in singulis paginis subjicientur; indices utilissimi, auctorum nempe, rerum, & verborum, quæ *Suidas* obiter explicat, adjicientur; & denique, omnium illorum, quæ ad extrinsecum editionis nitorem pertinent, diligenter ratio quoque habebitur.

Quamquam vero hæc, quæ a me dicta sunt, instituto, ut arbitror, sufficere poterant; quoniam tamen pleraque illorum Portum, ejusque editionem, tantum spectant, in gratiam lectoris, harum deliciarum amantis, quasdam in nonnulla *Suida* loca observationes adjiciam. Id autem dum facere adgredior, & oculos in *Suidam* conjicio, incertus sum,

Τὶ πρῶτον καλεῖσθαι, ἐπὶ πύρρῳ μύθῳ εἰπεῖν:

idemque mihi evenit, quod lignatori, densum nemus ingressio, qui

Παπταίνῃ, παρτόντῳ ἄδην πόθεν ἀρξέται ἔργῳ.

Ne igitur, propositi immemor, longius hic evager, arctissimis me limitibus includam, & in perpaucis tantum locis literæ A. virium mearum periculum factorus, quæ in illis obscura erunt illustrabo, mutila supplebo, spuria refecabo,

*Inutilesque falce ramos amputans
Feliciores inferam.*

ut Poëtæ verba ad institutum meum transferam.

In v. Ἀγαθίας hodie legitur, Ἀγαθίας. σχολαστικός Σμυρναῖος. ubi, pro Σμυρναῖος, in uno Codice MS. Bibliothecæ Regiæ scriptum inveni Σμυρναῖος; in duobus aliis vero Μυρναῖος, quæ, si τὸ η in mutes, vera lectio est. Patriam enim Agathiae non fuisse Smyrnam, sed Myrinam, ipse de se in præfatione historiæ suæ expresse testatur. Multi viri docti, hoc loco *Suida* antea decepti, existimarunt, Agathiam Smyrnæum fuisse, quam opinionem etiam secutus est Salmasius in *Exercit. Plinian.* qui ea de causâ Petavio in *Miscellaneous Exercitationibus* vapulat. Bonaventura Vulcanius, in notis ad Agathiam, τὸ Σμυρναῖος in hoc *Suida* loco ad σχολαστικός refert, existimans, Agathiam a *Suida* dici Scholasticum Smyrnæum, quod in ea ube Scholasticum, sive advocatum, egisset; quod etiam Vossio in opere de *Historicis Græcis* persuasum video. Sed, cum opinio ista solo hoc *Suida* loco nitatur, manifestum est, viros illos doctos falli, quoniam pro Σμυρναῖος, ut diximus, suffragantibus MSS. reponi debet Μυρναῖος (puncto inter σχολαστικός & Μυρναῖος posito, quod male in editionibus omissum est) eaque vox ad patriam Agathiae necessario referenda est.

In v. Ἀρξοιάτης, verba hæc, σέβην γέ τ' ἄνεον τ' εἰ δόξαται, ἢ τὸ τῷ βέλους σιδή-
 ρων, in duobus MSS. Regiis defunt, in uno vero ad marginem leguntur; unde
 manifestum est, ea ex margine in textum irrepsisse. Non enim *Suida* propo-
 situm erat, explicare vocem *μυνοστόρνυξ*, sed Ἀρξοιάτης, cujus causa locum istum ex
 Anthologia adductum esse apparet. Sæpe autem contigit in *Suida*, ut glossemata
 textui intrusa fuerint, & interdum loco tam alieno, ut omnem sensum & seriem
 orationis interrumpant: cujus rei clarissimum proferam exemplum. In v. Νάνν^ο
 sic hodie legitur: Νάνν^ο (in uno MS. Νάν^ο) ἐπὶ τῶν μικρῶν δοκεῖ, παρὰ τὸ ἐστ-
 ῆναι τῶν ἄνω, εἰρηῶς ἢ λείως. καὶ ἀκούπεται ἢ πὶ κυρίως νάννα, καὶ πὶ βρεφῶν. ὡς κὶ
 μείζω πὶ ἄνω παρὰ Νεοκλείδῃ ἐ' Ἀριστοτέλῃ. In hoc loco, verba ista, δοκεῖ παρὰ τὸ
 ἐστῆναι, usque ad ὡς ἐ' μείζω πὶ ἄνω, ab imperitis hominibus, repugnante sensu
 & serie orationis, in textum recepta esse, non solum MSS. docent (in quorum u-
 no, eoque vetustissimo, scholion illud omnino deest; in duobus aliis vero, loco
 suo, id est, in margine legitur) sed etiam res ipsa clare probat. Verbis enim i-
 stis e textu sublatis, pulchre totus locus ad hunc modum cohæret, Νάνν^ο ἐπὶ
 τῶν μικρῶν παρὰ Νεοκλείδῃ ἐ' Ἀριστοτέλῃ.

In v. Ἀκορόδαντον corrupte hodie legitur ἀκόννητον, pro quo Portus reponendum
 putat ἀδόννητον; Gatakerus in Cinno, ἀκλόνητον; Henricus Stephanus vero in Lexi-
 co suo ἀκίνητον, cujus conjecturam MSS. confirmant.

Ἀνθης, ἀνθήσεως. sic *Suidas*: ubi cave cum Porto priorem vocem in Ἀνθησις
 mutes. Est enim τὸ ἀνθης vox sana, & genitivi casus, a recto ἀνθη, pro ἀνθησις,
 cujus commutatis plura apud Atticos vocabula reperiuntur; veluti ἀνξη (*Suidas* suo
 loco) μάθη (Hesych. Μάθαις, μαθήσεως, ubi τὸ μάθαις est genitivus Doricus, pro
 pro μάθης, a recto μάθη) σύλη (Harpocrat. & *Suidas* v. Σύλας, ubi pro συλήψης
 Salmasius & Valesius recte συλήσῃς restituant) πάθη (*Suidas* hac v.) aliaque hujus
 generis.

In v. Ἀμμῶνι^ο hodie legitur, ὡς φησι Πορφύρι^ο Ἀμμῶνις Ἀλεξάνδρου γνώρι-
 μ^ο &c. ubi duo diversi articuli in unum confusi sunt, eorumque posterior capite
 sive principio suo truncatus est. Suffragantibus enim MSS. locus iste ad hunc
 modum supplendus & distinguendus est:

Ἀμμῶνι^ο. φιλόσοφ^ο. Ἀλεξανδρεὺς. ὁ ἐπικληθεὶς Σακκάς. ἔτ^ο δὲ χριστιανῶν
 γέγονεν ἑλλῶν, ὡς φησι Πορφύρι^ο. Sequitur deinde novus articulus, a præcedenti
 ad hunc modum separandus:

Ἀμμῶνι^ο. Ἀμμῶνις. Ἀλεξανδρεὺς. Ἀλεξάνδρου γνώριμ^ο &c. Interpres hic
 crasse hallucinatur, dum Porphyrium, quem sub Aureliano & Diocletiano vixisse
 constat, discipulum facit Alexandri, qui, ut *Suidas* hic expresse tradit, Scholam
 Aristarchi ante Augustum moderari cœpit. Ut autem obiter hoc moneam, non
 pauca in *Suida* loca occurrunt, quæ pari modo corrupta & mutilata sunt, duabus
 scilicet diversis notis, quarum posterior initio suo & capite caret, in unam quasi
 massam compactis; quod duobus aliis exemplis probasse sufficiet. In v. Διὰ πύ-
 ρης σὺχνης editiones vulgatæ habent, ἢ πολὺ ἢ λιπὸ μύρου καὶ τὴν εὐσεβῆ περὶ θυμίου.
 ἀπὸ πύργου ποιημένη &c. quo in loco τὸ ἀπὸ πύργου ποιημένη, & quæ sequuntur, voce, quæ
 excidit,

excidit, inferta, ad hunc modum a præcedentibus separanda sunt, καὶ τὴν ἐν σελήνῃ περὶ τῆς ἑξῆς. (Sequitur deinde novi articuli initium) Διαπερυσμένη, ἀπὸ πειρῶν πειρῶν &c. Sic enim hunc locum restituendum & distinguendum esse, non solum MSS. docent, sed etiam ipsa literarum series, & exemplum, a *Suida* ibi adductum (id enim, si vocem Διαπερυσμένη tollas, quo referatur non habebit) manifestum faciunt. Simili quidem modo, sed, ob plurium verborum defectum, multo scedius corruptus est *Suidas* in v. Λίβερνα, ubi in vulgatis editionibus sic legitur: Λίβερνα, εἰδὼ πλοῖς, καρὰ βία πηξάμεν, δρομάδας τριακοντήρεις, λιβερνίδων τῆς γῆς γέρονι &c. In duobus MSS. Bibliothecæ Regiæ Parisiensis locum hunc sic recte scriptum inveni: Λίβερνα. εἰδὼ πλοῖς. καρὰ βία πηξάμεν, δρομάδας τριακοντήρεις. λιβερνίδων τύπῳ. Hæc excipit novum initium, in editionibus vulgatis omissum:

Λίβερνῳ. ὄνομα τόπος. ἀπὸ πινυτοῦ ἰσορίας. ἐν τῇ Ρώμῃ, ὑπαπύοντο Κοῖντα τῷ Σεργίῳ, χάσμα κατὰ μέσσην ἀγροῦν ἀγροῦς τῆς γῆς γέρονι, & quæ in libris editis sequuntur. Non mirum est interpretem, absque MSS. ope, in hoc loco supplendo & explicando frustra sudasse.

In v. Ἀθήναις *Suidas* inquit: ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ κείνῳ νικῶντι ναυμαχίας Λακεδαιμονίαις, καὶ τειχίσας τὴν Περσίδα, ἔκατόμβῃν θύσας, πάντας εἰσήγαγεν Ἀθηναίους. Quæ hic de Alexandro M. referuntur, Athenæus Lib. I. unde locus *Suida* depromptus est, Cononi Atheniensi, & quidem recte, tribuit. Ratio diversitatis est, quod apud *Suidam* ommissa sint verba quædam (ipsius ne *Suida*, an vero aliorum culpa, haud facile dixeris) quæ apud Athenæum leguntur; ex quo proinde locus hic ita supplendus & integritati suæ restituendus est: Τοιοῦτόν ἦν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος (quorum verborum sensus a præcedentibus apud Athenæum pendet.) Κόνον δὲ τῇ πατρὶ Κρίδῳ ναυμαχίας νικῶντι Λακεδαιμονίαις, ἔτειχίσας &c. Idem hiatus apud *Suidam* in v. Ἀλέξανδρος ὁ φιλίππου reperitur, cui proinde loco eadem medicina adhibenda est.

In v. Ἀβροῖ, pro Σικυνωρία ex MSS. restituendum est Σικυνωρία. quoniam ibi citatur fabula Menandri, Σικυνωρία dicta, cujus non solum *Suidas* alibi, sed etiam alii auctores meminerunt. Interpres hic mire cœcutivit, nec vidit, τὸ Σικυνωρία, uti & paulo post vocem ἀπίστω, esse fabularum nomina; quæ proinde inconsiderate admodum cum reliquis Menandri verbis miscens, haud valde gratum lectori cinnum propinat.

In v. Ἀθλωαίας nonnulla occurrunt, partim corrupta, partim ab interprete male accepta, quibus pro virili remedium adhibere conabor. Pro Μεγακλείδης, legendum est Μεγακλείδης, ut in Edit. Med. & apud *Suidam* infra suo loco. Eustathius quoque in Il. A. p. 84. Edit. Roman. ubi in eodem argumento, de quo hic *Suidas* agit, illustrando versatur, hanc lectionem confirmat. Ait enim, ὅτι Μεγακλείδης ἀπὸ τῶν φησὶ &c. Deinde, verba hæc *Suida*, καὶ Κάνθαρος. τῆς γυναῖκα Ἀθλωαίας, interpretes reddidit: Item *Cantharus*. Servat mulierem Ἀθλωαίαν. i. *Athenaam*. Ridicule. Τῆς enim hic non significat *servat*, sed est fabulæ nomen, quam *Cantharus* Poëta docuerat, & ex qua *Suidas* ῥῆσιν illam adducit. Punctum ergo post Τῆς ponendum, & locus iste sic distinguendus est, Κάνθαρος Τῆς. γυναῖκα Ἀθλωαίας: id est, *Cantharus Tereo* &c. Hic tamen error ipsi Porto quoque in notis

tis suboluit. Pro Πίνδαρος ἐν χολῇ, quod est corruptissimum, eruditissimus Bentley legendum conjicit, Πινδαρεῖ ἐν σχολιοῖς; cuius conjecturam non possum non probare. Scripsisse enim Pindarum *Scolia*, sive *carmina convivalia*, & *Suidas* suo loco docet, & Athenæus testatur, qui Scolii ejus in Hieronem meminit. Quomodo autem vox σχολιοῖς in χολῇ degeneraverit, paucis docebo. Cum in Codicibus initio recte scriptum esset ἐν σχολιοῖς, festinantes librarii, ejus loco ἐν χολίοις legentes, vocem istam ad hunc modum contraxerunt ἐν χῶ (sic enim vox χόλια in MSS. breviate scribi solet) unde alii tandem effecerunt ἐν χολῇ. Corrupta etiam sunt hæc verba, ἀντὶ τῶ ἀττικῶν, pro quibus reponendum est ἀνάττικον. & locus iste sic vertendus. *Phrynichus dicit, vocem illam non esse Atticam.* De veritate lectionis hujus non dubitare nos finit Eustathius, qui, loco paulo ante laudato, idem quod *Suidas* argumentum tractans, ait, ἀνάττικον, Ἀθωαῖαν γυναικα εἰπεῖν.

In v. Ἀπρεῖζεν, pro ἀπρεῖζεν σφινγῆ, quod Portus interpretatur, *damnosissimum Sphingibus*, reponendum est, Ἀπρεῖζεν. Ἀεισφάνης Σφινγί. Apud Aristophanem enim in *Vespis*, pag. 524. edit. Genev. exstat locus ille, quem *Suidas* hic adducit. Corrigendum autem esse ex Aristophane *Suidam*, collatio locorum quemvis facile docebit. Cæterum, non hic solum apud *Suidam* corrupte legitur σφινγῆ, pro σφινγί, sed idem etiam mendum in v. Ὀρεφῆ, & v. Παρεβόλη occurrit.

Ἀλίσας. συναηροίσας. Sic *Suidas* recte. Et paulo post. Ἀλιθεῖν. συναηροθεῖν. Hesychius quoque, Ἀλίζονται. αἰροίζονται. Et alibi, Ἀλιθεῖσης. αἰροθεῖσης. Corrupte ergo alibi apud *Suidam* legitur, Συναωλίσας. συναώζας. συναωρεῖσας. ubi reponendum est Συνααλίσας, ut in vetustissimo Codice Regio recte legitur. Sic apud eundem, pro Συναωλιθεῖσης, συναχθῆισης, corrigendum est, Συναλιθεῖσης. Et alibi pro Συναηλίζοντες, συναηραιζόντες, scribendum est, Συναηλίζοντες, suffragante itidem optimo Codice Bibliothecæ Regiæ Parisiensis. Eadem vox corrupte legitur apud Scholiastem Homeri, ad v. 303. Il. B. ubi de Aulide ait: Ἀυλὶς, πέλις Βοιωτίας, κεκλημένη δὲ τῷ αὐτόθι αὐλιθεῖναι, ὃ ἐστίν, αἰροθεῖναι τῷ Ἐκκηρικῶν στρατῶν. quo loco, pro αὐλιθεῖναι ne dubites reponere αἰλιθεῖναι. Eustathius enim ad Bæot. Homeri, p. 265. edit. Rom. de eadem Aulide hæc habet verba: ἐκλήθη δὲ ἔτσι, παρὰ τὸ ἐκεῖ αὐλιθεῖναι πᾶς τῶν Ἀχαιῶν νῆας παρὰ τῷ δρόμῳ. ἢ αἰλιθεῖναι. ἢ αἰροθεῖναι.

In v. Ἀποκατῆσι hodiernæ editiones habent, Ἀποκατῆσι τοῖς ὧραι τῷ ζῆχ πὶ ὀφειλόμῳ χρέματι τῷ ἐνίαιπῶν, quod Portus reddidit, *ipsi Zich, ejusque sociis, pecunia septem annorum restituta fuit.* Locus est corruptus & mutilus, qui sic ex 2 Codd. Bibliothecæ Reg. Paris. integrati fuisse restitui potest: Ἀποκατῆσι. ἀπιδόδω. Ἀποκατῆσι τοῖς ὧραι τῷ ζῆχ πὶ ὀφειλόμῳ χρέματι τῷ ἐνίαιπῶν. In uno MS. verba hæc ὧραι τῷ ζῆχ πὶ ὀφειλόμῳ χρέματι τῷ ἐνίαιπῶν, id est, *circa septimum annum*, breviate sic scripta inveni, unde apparet, corruptam vocem ζῆχ, quæ in edito *Suida* hodie exstat, & quam Portus nomen proprium esse putavit, ex compendio scripturæ natam esse. Cæterum, multa passim menda in omne genus scriptorum compendiarium istam scribendi rationem invexisse constat; cuius etiam labis non est expers *Suidas*, quod paucis exemplis, quæ nunc mihi succurunt, ostendam. Post v. Ἡρακλῆς, sub v. Ἡρακλῆς (quem locum esse corruptum & mutilum alias demonstrabimus) pro συνεῖς pessime legitur στρατηγῆς; itidemque in v. φόρῳ, στρατηγῆς pro

pro *συνορί*, quod mendum Meursius & Portus jam ante notarunt. Apparet autem sphalmati huic breviam lectionem *εργς*, quæ in MSS. *συνορς* significare solet, causam præbuisse. In v. *Δροῖ* Suidas ait, *Δροῖ* & *Σά* *ποταμοί*, *περιλαμβανόντες τὸν δῶτιον Παιονίαν, εἰς τὸ ποτὶ Ἰσθμὸν καθ' ἑαυτοὺς*. Portus, *Dravus & Satus fluvii, secundam Paoniam (alii Pannoniam) circumdantes, in illum, qui olim Ister vocabatur, deferuntur*. Manifestum mendum oculos ejus effugit. Pro *ποτὶ* enim legendum esse *ποταμόν*, & sensus, & duo MSS. Bibliothecæ Regiæ Paris. a-

parte docent, quorum alter vocem hanc contracte sic scriptam exhibet *πο*; qua scriptura librariorum deceptos esse, & pro *ποταμόν*, *ποτὶ* substituisse apparet. Idem mendum alium Suidæ locum inquinavit, sed qui nunc mihi non succurrit. Vox *ὄνομα* in MSS. breviate scriptum, tam *ὄνομα*, quam *ὄν*, legi potest; unde factum, ut in aliquem locum Suidæ, qui nunc mihi in promptu non est, *ὄν* pro *ὄνομα* irrepsisse meminerim. Vicissim *ὄνομα* pro *ὄν* hodie legitur in v. *Μεγάμου*, quod sphalma Portum non effugit. In v. *Σαμυὴλ* hodie legitur, *Ἄννα ἐνταύθα πρὸς χριστὸν*, quod Portus vertit, *Anna votis Christo factis*: ubi pro *χριστὸν* reponendum est *κύριον*, ut in MSS. legitur. Errato huic itidem causam præbuit breviate scriptura, quoniam *χριστὸν* in MSS. sic scribi solet *χν*, vox autem *κύριον* hoc modo *κν*, inter quæ tenue admodum discrimen esse apparet. Plura in Suidæ exempla occurrunt, sed his contentus ero.

In v. *Ἀθηναῖς* Suidas habet, *Ἀθηναῖς. ἀγωνισαῖς. ἀσκηταῖς. Ἀλιανὸς, ποιητὸν &c.* quem locum doctissimus Kuhnius, vulgatam lectionem secutus, inter fragmenta Æliani retulit. Sed *ῥῆσιν* hanc non esse Æliani, sed Polybii, patet ex Excerptis Constantini, a Valesio editis, pag. 22. ubi hæc ipsissimis verbis leguntur; quod a quatuor viris doctissimis, qui fragmenta Polybii ex Suidæ, aliisque auctoribus, collegerunt, observatum non fuit. Eadem Polybio recte adtribuit Codex Urbinensis, ex quo nonnulla Polybii fragmenta Casaubonus in Editione istius scriptoris, pag. 1030. adducit, ubi etiam postrema hujus fragmenti verba leguntur. Pari modo in v. *Ἐκπαθὴς* nomen Æliani, pro Polybii, in textum irrepsit, quoniam, quæ Suidas ibi adducit, itidem in Excerptis Polybii, a Valesio editis, pag. 21. leguntur: quamvis & hunc locum Kuhnius bona fide fragmentis Æliani accenseat. Cæterum, multa latere apud Suidam Polybii fragmenta, a viris doctis hactenus non observata; & vicissim, nonnulla apud eum loca eidem scriptori falso tribui, alibi demonstrabimus.

In v. *Ἀλιξιδάμακα* hodie corrupte legitur, *Μένανδρ*. *παιδῶν ἐφίστα τοῖς γαμοῖσιν ὅτε περὶ αὐτῶν λέγων ἀλιξιδάμακα*. ubi Portus, positus tribus asteriscis, sibi non liquere fatetur. Locum hunc sic restitues: *Μένανδρ* *παιδῶν*.

*Ἐφίστα τοῖς γαμοῖσιν αὐτῇ περὶ αὐτῶν
λέγων ἀλιξιδάμακα.*

Scripserat enim Menander fabulam, *Παιδῶν* vocatam, ex qua Suidas duos hos senarios, quorum posterior est imperfectus, deprompsit. Fabulam istam a Suidæ laudatam quoque reperires in v. *Ἀπόσα*.

In v. Ἀλῆρις vulgatæ editiones Suida habent, αἰλῆρις δ' ἀνέρι, ἔπειτα, quod Portus nullo sensu reddidit, opem feras viro & paupertati. Ex Anthologia inedita, unde Suidas hæc depromptit, pro πωλῆ reponendum est πωλλῶ, locusque iste sic vertendus: προήλθες etiam ἢ Diogene (de eo enim totum Epigramma conceptum est) paupertatem.

In v. Ἀνταθήντο hodie legitur, Ἀντάνηστο. οἱ γὰρ ἐν αὐτῷ ἐπὶ ἐλδοθερίας &c. quo loco non solum explicatio Suida, sed etiam integra ῥῆσις, quam Suidas ex alio auctore adduxerat, excidit. Ex vetustissimo ergo MS. Bibliothecæ Reg. Paris. locus hic ita supplendus est: Ἀντάνηστο. ἀντιπαρετάσσοντο. ἀντιφύροντο. Ἀντάνηστο δὲ οἱ βάρβαροι καὶ τῶν Ἑπαχόνου παρὲς πλεον ἀκτῶν, κατὰ β' περὶ τῶν παλαιῶν ναυῶν. Καὶ αὐτῶν, οἱ γὰρ ἐν αὐτῷ &c. Hujus generis lacunæ & omissiones quam plurimæ in Lexico Suida hodie occurrunt, quas in ipsa auctoris istius editione ex MSS. supplebimus.

In v. Ἀμφιλαφῆ Suidas affert partem Epigrammatis inediti, quod integrum ex Anthologia MS. hic subjiciemus:

Αἱ πτελέαι τῶ Πανί, ἔσσι πανυμνηκῆς αὐτῶν
Ἰπταί, ἥδ' ἱερὰ καὶ ἀμφιλαφῆς παλαιῶν
Καὶ λιβάδες καὶ πύθια βοθητικά Πανί κύπελλα
Ἀγχιένται, δῖψος φέρουσιν ἀλεξίκακα.

Aliud Epigramma, itidem ineditum, cujus exiguum tantum partem adducit Suidas in Ἀνθ., hic quoque subjungam:

Λδοκάδες αἱ πῦν ἔχον ναυταῖς τηλεσκοπῶν ἔχον
Φοῖβε, τ' ἰονίῳ λυόμηνον πλάγῃ
Δέξα, πλωτῶν μάστιγας χειρὸς δαίτῃ
Καὶ ποσσὶν ὀλίγη χειρὸς μὲν κῆρυκα
Καὶ βρογχίτιν λυχνῶν σέλας ἐν βιοφύλλῳ
Οἴησι, ἡμιμνητὶ πτόμηνον τόμῳ
Ἀνθ' ἂν ἰλήθῃς ἰπὶ δ' ἰπταί πρὸς αὐτῶν
Οὐραν, ἀλλὰ καὶ σὺνδρομὸν εἰς λιμένας.

Hæc Epigrammata nobis, aliis rebus nunc intentis, illustrare, & quæ in illis ἵστανται sunt, corrigere, non vacat: fiet id autem, Deo volente, ad ipsum Suidam, ubi plura epigrammata inedita, quorum partem tantum, & quidem sæpe corrupte, Suidas citat, ex Anthologia MS. proferemus.

